

Tallinna Linnateater

Lai 23, Tallinn 10133

linnateater.ee

facebook.com/linnateater

twitter.com/linnateater

instagram.com/linnateater

Kavalehe koostas Triin Sinissaar,
kujundas Katre Rohumaa,
fotod proovist Siim Vahur

Daniel Glattauer

Südame- harjutus

(Die Wunderübung)

Saksa keelest tõlkinud **Piret Pääsuke**,
lavastuse jaoks toimetanud **Peeter Tammearu**

Lavastaja	Peeter Tammearu
Kunstnik	Martin Mikson
Valguskujundaja	Merily Loss
Muusikaline kujundus	Feliks Kütt
	Andres Raag
	Peeter Tammearu

Etenduse juht **Ave Kaing-Kaabel**

Esietendus 19. jaanuaril 2019 Väikeses saalis

Teatri peanäitejuht: Elmo Nüganen

Teatri direktor: Raivo Pöldmaa

Soovin tänada helilooja Brian Wilsonit, kes koos Tony Asheriga on loonud maailma ühe kaunima armastuslaulu. Soovin tänada Feliksit ja Andrest muusikalises kujunduses osutatud suure abi eest. Soovin tänada truppi ja kõiki inimesi teatris, tänu kelle tööle see lavastus valmis. Ja soovin tänada Murrit, kes meie afišil poseerib. Oma sisemuses pühendan selle lavastuse abielule.

Peeter Tammearu

Osades

Joana – Piret Kalda

Valentin – Andres Raag

Nõustaja – Kaspar Velberg

DANIEL GLATTAUER

Austria kirjanik ja dramaturg Daniel Glattauer sündis 1960. aastal Viinis, kus elab ja töötab tänaseni. Esimesed kirjanduslikud katsetused tegi ta juba gümnaasiumi ajal, luues armastusluuletusi ja novelle, mis on siiani avaldamata. Glattauer õppis Viini Ülikoolis pedagoogikat ja kunstiajalugu ning kaitses 1985. aastal sealsamas doktorikraadi.

Pärast ülikooli lõpetamist töötas Glattauer kolm aastat toimetajana ajalehes Die Presse ja seejärel kohtureporterit ja kolumnistina ajalehes Der Standard.

Töö kohtureporterina pakkus Glattauerile inspiratsiooni ning 1998. aastal ilmus tema sulest kohtumajas korjatud kogemustest tõukunud satii-riliste lühijuttude kogu „Bekennen Sie sich schuldig?“ („Kas tunnete end süüdi?“). Aastate jooksul on kaante vahele jõudnud ka kolm kogumikku tema parimatest lugudest kolumnistina.

Kuigi juba Glattaueri esimesed romaanid „Der Weihnachtshund“ („Jõulukoer“) ja „Darum“ („Sellepärast“) pälvisid saksakeelses kultuuri-ruumis tähelepanu, saavutas ta suurema rahvusvahelise tuntuse 2006. aastal romaaniga „Gut gegen Nordwind“ (eesti keeles „Hea põhjatuule vas-

tu“, Varrak 2011 – nii selle kui ka Glattaueri järgmised kaks romaani on tõlkinud Piret Pääsuke). E-kirjadele üles ehitatud armastuslugu võitis nii Saksa Raamatuauhinna kui ka Austria kirjandusauhinna „Buchliebling“ ja muutus kiiresti bestselleriks. 2009. aastal kirjutas Glattauer sellele lugejate ja kirjastuse tungival nõudmisel järje „Alle sieben Wellen“ („Kõik seitse lainet“, Varrak 2012). „Hea põhjatuule vastu“ on tõlgitud ligi neljakümnesse keelde ja 2013. aastal jõudis see Rein Paku instseneeringus ka Vanemuise lavale.

2012. aastal avaldas Glattauer psühholoogilise vägivalla ja jälitamise teemalise põnevusromaanini „Ewig Dein“ („Igavesti sinu“, Varrak 2012) ning 2014. aastal romaani „Geschenkt“ („Kingitud“).

Aastatel 2010–2012 läbis Glattauer psühhosotsiaalse nõustaja kursused ja seal kogetu andis talle otseselt inspiratsiooni oma esimese näidendi kirjutamiseks – nii sündiski 2014. aastal „Südameharjutus“ (originaalpealkirjaga „Die Wunderübung“ ehk „Võluharjutus“). Täna on see jõudnud lavale mitmetes teatrites nii Austrias kui ka Saksamaal ja 2018. aastal vändati selle järgi Saksamaal film (režissöör Michael Kreihsl).

Daniel Glattauer on elanud oma abikaasa Lisiga koos alates 1985. aastast ning nende peres kasvas üles ka Lisi poeg varasemast suhtest. Glattauerid

jagavad oma elu Viini ja Alam-Austrias asuva maa-
kodu vahel, kus on pannud aluse oma väikesele
veinitootmisele.

KATKEND DANIEL GLATTAUERI INTERVJUUST

Morgen, 1/2013

*(Intervjuu on antud „Südameharjutuse“
kirjutamise ajal.) Küsis Thomas Trenkler*

**„Hea põhjatuule vastu“ dramatiseering sooritas
lausa „võidumarsi Saksa teatrilavadele“ – hooajal
2010/11 anti kokku 374 etendust. See jäi alla ainult
Friedrich Dürrenmatti „Vana daami visiidile“.**

See oli tõesti pöörane. Aga selgus, et see lugu vastas
juba eos mitmetele tingimustele, mis tagasid edu:
vaja on ainult kahte näitlejat, ei mingit keerulist
lavakujundust, lavastusele annavad elu dialoog ja
emotsioonid.

**Kas „Hea põhjatuule vastu“ lavaedu ei ole tekita-
nud sinus soovi ise näidendit kirjutada?**

Seda ma olengi nüüd teinud. Mul on esimene

mustand juba valmis ja see on taas midagi huumorikat. See näidend on seotud elu- ja sotsiaalse nõustaja koolitusega, mille ma läbisin. Ma loodan, et see esietendub Viinis 2014. aasta alguses. Peame praegu teatriga läbirääkimisi. Rohkem ei saa hetkel avaldada.

**Nii et sa oled oma nõustajaharidust juba kirjani-
kutöös ära kasutanud? Kas see ei või probleeme
põhjustada? Sind võidakse süüdistada, et oled
kalkuleeriv.**

See süüdistus esitati mulle kohe alguses. Aga mul õnnestus veenda oma kolleege, et see teema läheb mulle tõesti korda. Osalesin koolitusel ihu ja hingega. Toona, kui ma tegin otsuse selle kursusega liituda, ei olnud ma isegi kindel, kas ma üldse kunagi enam mõne raamatu kirjutan.

**Selle menu tõttu, mis on saatnud romaani „Hea
põhjatuule vastu“?**

Jah. Ma mõtlesin: mida ma peaksin nüüd veel kirjutama? Nii et õhus oli tõepoolest võimalus, et valin teise raja. Ja ma tõepoolest ei kirjutanud aasta aega mitte midagi. Aga kirjutamine on minu jaoks liiga erutav. Ühesõnaga, mu eesmärk ei olnud uut eriala omandada, et siis sellest kirjutama hakata. Ja üht võin ma lubada: ma ei kavatse mõnitada ei nõus-

tamistööd ennast ega ka inimesi, kes nõu otsivad. See oleks odav. Aga ilma teatava irooniata ei saa ma kuidagi läbi.

See tähendab, et elunõustajat sinust ei saa?

Hetkel mitte. Aga ma tahaksin siiski tegevusluba taotleda – ja jätta selle siis ootele. Võib-olla ükspäev hakkab abivajajaid aitama. Muuhulgas läbisin ka telefoninõustamise praktika. See on tõesti hea, väärt süsteem, mida ma isiklikult väga toetan.

KATKEND DANIEL GLATTAUERI INTERVJUUST

Der Standard, 27.02.2014

Küsis Mia Eidlhuber

Kuidas sündis mõte kirjutada komöödia „Südameharjutus“?

Läbisin viie semestri pikkuse psühhosotsiaalse nõustaja koolituse. Paariteraapia oli seal väga oluliseks teemaks. Tegelikult tahtsin õpingute ajal kirjutamisest puhata või vähemalt oma mõtted sellelt eemale juhtida. Aga äkki tuli mulle hea idee komöödia jaoks.

Miks seekord näitemäng, mitte romaan?

Kuna mul oli selles loos ainult kolm tegelast, kellest kaks on parasjagu keset abielukriisi. Nad ei talu enda kõrval jutustajat, vaid peavad saama ise enda eest rääkida, eriti naine. Isegi kolmas tegelane, terapeut saab hädavaevu sõna.

Millisega neist kolmest tegelaskujust te end ise kõige rohkem samastasite?

Ise tundsin end kõige rohkem ära nõustajas. Aga ma arvan, et kolmeinimesenäidend saab toimida ainult siis, kui sa samastud kõigi kolme tegelaskujuga ja annad neist igaühele oma tõelise hääle.

Kas see sooline klišee peab ikka paika, et naised räägivad oma suhteprobleemidest parema meelega kui mehed ja lähevad meelsamini (paari) teraapiasse?

Kui võtta valimiks minu oma tutvusringkond, siis peab see paika. Siit lähtub, et probleemidest rääkimine tähendab probleemide tunnistamist. Mehe tüüpiline vastandseisukoht on: kui sa probleemidest ei räägi, siis neid pole olemas. Kuid selline „probleemide lahendamise“ meetod muudab naise olukorra aina keerulisemaks.

„Südameharjutuses“ saab selgeks, et mehe ja naise vaheline suhtlus võib suure tõenäosusega isegi nõustaja kabinetis viltu vedada. Kas teraapia võib suunata selle konstruktiivsele rajale?

Teraapia või süstemaatiline nõustamine ei saa mitte kedagi kuhugi „suunata“. See võib sulle üksnes rooli kätte anda, et end ise juhtida. Ja soovitada, kuidas seda rooli kõige paremini kasutada. Ainuüksi

sellest kujutluspildist võib näha, kui raske on olla paar, sest nemad peavad rooli omavahel jagama ja üheskoos juhtima, et mingil hetkel mitte rajalt välja sõita.

Kas pikaajagsed suhted on tänapäeval ilma nõustamiseta üldse võimalikud või kuidas see varasemal ajal toimis?

Kui jääda „rooli“ metafoori juurde, siis vanasti juhtis mees ja naine sõitis kaasa. Või veel hullem variant, naine oli roolis, aga mees ütles, kuhu sõita. Sest mees oli ainus, kes raha teenis, niisiis oli ta autoomanik. Tänapäeval näen ma pikaajalistele suhetele teoorias ainult ühte võimalust: teil peab olema ühesugune nägemus ette võetud tee ja teetähiste kohta. Siis hoiab rooli kord üks ja kord teine, kenas- ti vaheldumisi. Ja palun ärge püüdke oma kaasale marsruuti vägisi ette kirjutada!

SÕPRUS ON ALATI KAHEPOOLNE TUNNE, ARMASTUS VÕIB OLLA KA ÜHEPOOLNE

Täispikk intervjuu lavastaja Peeter Tammearuga 18. detsembril 2018 (lühem versioon ilmus Tallinna Linnateatri 2019. aasta kevadtalvise repertuaarivihikus). Küsis näitleja Piret Kalda, üles kirjutas ja toimetas Triin Sinissaar.

Piret Kalda: Peeter, kui mitu aastat oled sa tänaseks päevaks abielus olnud?

Peeter Tammearu: Kakskümmend kaks ja pool.

Piret: See on märkimisväärne aeg. Ma mäletan teie algust, kui sa oma abikaasa Triinu Meristega kohtusid. Võtsid endale noore, ilusa, modellimõõtu naise. Teil on ka kaks võimsat poega ja ma tean, et sa hoiad väga oma peret.

Peeter: Me oleme abikaasaga mõlemad lõvi tähtkujust – mitte et ma tähtkujusid õieti jälgiks, aga mingid põhiiseloomuomadused need vist ikkagi paika panevad – oleme mõlemad sellise domineeriva tähemärgi all sündinud, kes paneb käpa peale ja siis hoiab. Kaitseb oma varandust.

Peeter Tammearu

Piret: Ometi valisid sa lavastamiseks tüki, mis räägib abielukriisist. Oled siiski jõudnud arusaamisele, et kooselu ei ole ainult lust ja lillepidu?

Peeter: Kus ta siis lust ja lillepidu on! Ükski pere ei ole ideaalne, igapäev on omad ütlemised või nagingad, sellised, teised või kolmandad asjad. Muidugi oleks hea, kui justkui möödaminnes oleksid rollid niiviisi ära jagatud, et kumbki saab oma funktsioonist aru ja täidab seda. Raskeks läheb, kui üks pool hakkab tundma, et ta jääb kõigele alla, et temaga ei arvestata või kui sa hakkad asju endasse koguma, ei räägi õigel ajal välja, ei saa välja öelda neid asju, mida oleks tahtnud ... Elus ei pruugi ju olla nii, et kõik läheb alati hästi. Mina olen loomult rohkem selline õletuli, et šahh põlema ja siis kohe šahh leppima.

Ma usun, et armastust on vaja kogu aeg toita, et koos elamine oleks mõnus. Sellesse on tõesti vaja panustada, lausa igal hetkel. Et ei oleks rutiini, et kumbki ei väsiks ära. On tõsi, et inimesed kasvavad tihti lahku.

Piret: Mina kirjutan alla sellele mõttele, mis öeldakse "Südameharjutuses" välja naistegelase suu läbi – asjad hakkasid viltu vedama hetkel, mil tulid lapsed ja sa enam ei rääkinud minuga. Minu meelest on see elus üks tüüpiline hetk, mil olme tungib paratamatult sisse.

Peeter: Universaalset retsepti ei ole ja ükski asi ei tee kõike lõplikult heaks, aga oluline on näha ka suuremat pilti. Näiteks mõelda, et kas seesama asi on tähtis ka aasta pärast? Kahe kuu pärast? Kas selle nimel on mõtet kriunuda või hädaldada? Aga, nagu ikka, paljud teadmised tulevad elus liiga hilja, kui kogemused on juba käes. Vaat kui oleks keegi õigel ajal öelnud, et ära tee nii või hoia seda või miks sa lahustud pisiasjadesse! Sellist nõuandjat kohtab ju harva. Inimene hakkab alles siis nõu tahtma, kui tal on konflikt või muu häda juba käes, ega selleks varem ei valmistu. Nagu me ei valmistu 20-aastasena pensionile minekuks.

Piret: Sinu jaoks on see väärtus, et kooselu nimel tuleb vaeva näha? Tänapäeval propageeritakse ju pigem mõtteviisi, et kui on halvasti, siis astu välja. Mõtle ainult iseendale. Armasta iseennast.

Peeter: See on üks põhjuseid, miks mulle Glattaueri näidend nii väga meeldis. Mulle tundub, et lõhkuvat suhtumist on ümberringi palju.

Seda lavastust ette valmistades kolasin ringi igasugustes suhtlusportaalides ja nõu-andelehekülgedel, perenõustamist leidub igasugusel tasemel. Väga sageli annavad inimesed foorumites lihtsalt üksteisele nõu.

Internet on täis lehekülgi, kus kinnitatakse, et kui sa ennast ei armasta, siis ei saa sind ka keegi

teine armastada, aga see kõik viib mingis mõttes välja selleni, et järeltulevad põlved kasvavad üles teadmiseга, et tähtis olen ainult mina ise. Sellest, et on olemas ka mingid suuremad kokkulepped, suuremad liidud, vaadatakse justkui mööda. Muidugi, kui inimene tõesti kannatab suhte all, kui masendus on juba väga suur, siis ei ole tema jaoks enam oluline, miks ta üldse kunagi abiellus. Aga seni, kuni kõik ei ole veel kadunud, kuni säde veel elab, on lootust. Kui inimene on oma sädeme ära kustutanud, siis seda sädet tihti enam uuesti ei süütagi. Aga ma ei pea seda õigeks, et niipea kui midagi valesti läheb, siis kõnni kohe minema.

Paraku on ainsad teistsugused nõuanded enamasti sellised, et kui inimesel on abielus mingid probleemid, tuleb ikka Jumala poole pöörduda. Ja sa saad aru, et seal on võetud endale üks keskmine ilus mudel – umbes viis aastat abielus olnud inimesed, kellel pole ehk veel lapsigi, kindlasti on mees alati see petja pool ja naine armastab oma meest väga jne. Kummalegi on siis antud õpetussõnad, kuidas peab käituma – mees peab kahetsema ja naisele aega andma ja rohkem kui ühe korra petta ei tohi ja naine peab jõudma endas äratundmisele, kui väga ta oma meest armastab ... Niisuguseid lihtsakoelisi retsepte ringleb väga palju.

Piret: Praegu proove tehes tulevad nii paljud asjad tuttavad ette, aga kummaline on, et päris elus kao-

tad sa selle kõrvalpilgu ära. Ma loodan väga, et seda tükki vaadates tekib ka publikul sama asi, et nad saavad iseenda üle muiata. Ja lahkuvad teatrist veidi helgema tundega.

Peeter: Jah, komöödia annab võimaluse vaadata seda kõike läbi naeru ja nii, et keegi ei näita sulle näpuga. Kui keegi teaks ette, kui peenike keemia on tegelikult abielu ...

Piret: Keemia muidugi, aga armastus ju muutub ajas. Noorena on hoopis muud asjad tähtsad, just füüsiline pool on eriti oluline. Aga tihti saab saatuslikuks see, et lihtsalt tavaline olme tungib sisse. Kõige olulisem on vist ikkagi, kui suudetakse olla sõbrad. Et sul oleks selle inimesega midagi rääkida ning et teie vahel oleks austus.

Peeter: Kui need kaks asja on juba olemas, siis ei olegi vist mõtet mingist tohutust konfliktist rääkida. Siis ongi hästi. Sest ega see, kui keegi jättis poest hakkliha toomata, ei olegi tähtis. Kui austus ja sõprus on olemas, siis see on armumise erinevatest faasidest märksa tugevam tunne. Kui kaks inimest suudavad sõbrad olla, siis seda lammutavad väga vähesed asjad.

Piret: Mingil eluperioodil võib see toomata jäänud hakkliha siiski väga tähtis olla. See võib niisuguse sae käima tõmmata, et ...

Peeter: Jah, aga siis ongi küsimus selles, et kuidas me selle lahendame. Sõprus on alati kahepoolne tunne, armastus võib olla ka ühepoolne.

Piret: Sõpradele anname siiski rohkem andeks kui abikaasale.

Peeter: Eks see on seotud sellega, et abikaasaga oled sa nii palju aega koos, vähemalt pidevalt ühises vaimses ruumis. Ja loomulikult on keeruline osata oma tähelepanu jagada, eriti alguses, kui inimesed alustavad oma karjääri ja selle nimel on vaja rohkem pingutada, et loota hiljem dividende võtta – pere kindlasti kannatab selle all.

Piret: Kas sa oled vahel mõelnud, et elu oleks lihtsam, kui su abikaasa ei oleks näitleja?

Peeter: Ma ei ole niipidi küll kunagi mõelnud. Need asjad ei käi ju läbi mingi ameti – kuigi meil on väga palju ühiseid teemasid ja ainekuid jutuajamisteks. Mitte et me teeksime kodus proovi edasi, aga kui sa töötad samas teatris, nagu meie üsna pikka aega töötasime, siis oleks ju imelik, kui ma tuleksin õhtul koju ja hakkaksin mingit puuhalgu vestma ega räägiks midagi sellest, mis me päeval oleme koos teinud. Lastel on olnud alati head hoidjad, nad pole kunagi pidanud üksi olema. Ega mul ei ole ka võrdlust, ma ei oska ette kujutada, kui abikaasa oleks üheksast viieni tööl käiv inimene, hoopis teisel erialal.

Piret: Mina näiteks tihtipeale ei tahtnud kodus teatrist rääkida, vastupidi, tundsin, et mul on vaja see vahepeal peast välja saada.

Peeter: Oleneb ju ka, millist tööd sa parasjagu teed. Kui ma Viljandis teatrit juhtisin, oli neid teemasid lihtsalt niivõrd palju, et sellest ei vabanenud mitte ühekski hetkeks. Väljalülitamise aega ei olnud, ma ei osanudki ennast välja lülitada. Kui sul on tööl vaja pidevalt probleeme lahendada, igasugused jamad ja hädad kaelas, siis paratamatult elad neid muidugi ka teiste peal läbi, saad alles hiljem aru, et nemad ei ole üldse süüdi selles, miks mul on praegu tuju paha või miks ma olla ei oska.

Piret: Sellest eluperioodist on juba mõned aastad möödunud, kas võid öelda, et nüüd on kergem?

Peeter: Need on väga erinevad etapid, mis ma olen läbi käinud – alustasin Ugalas näitlejana, siis olin küll lavastaja, küll kirjandusallas, siis tulin Linnateatrisse näitlejaks, siis hakkasin äkki üksinda Ugalat juhtima, täitsin korraga mõlemat, nii peanäitejuhi kui ka direktori ametit, ning nüüd olen seljakotiga vagabund, kes rändab ühest teatrist teise. Ma ei tea õieti, mis mind uuel aastal ootab. Vanasti ma oleksin selle mõtte peale hulluks läinud, aga praegu võtan seda stoilise rahuga – küll kõik asjad tulevad õigel ajal. Ma ei muretse enam.

Piret: Mina arvan, et sa võiksid palju rohkem näitlejana laval mängida.

Peeter: Lavastamine on ju vastutustundetum tegevus, teed oma töö ära ja lähed minema! Sulle ei jää sleppi kaela. Selles mõttes on vabakutselisena natuke lihtsam, kui olla mitmes erinevas teatris repertuaaris ja sõita kogu aeg ühest linnast teise.

Piret: Aga näitlejatöö sulle ikka endiselt meeldib?

Peeter: Jah. Aga see on ka jaksamise küsimus. Etenduse päev on minu jaoks selline päev, kus ma hea meelega üldse midagi muud ei teeks, kui valmistuksin ainult hommikust saadik etenduseks. Mitte ei võtaks vanni ega ei jalutaks looduses, vaid oleksin sõna otseses mõttes teksti kallal. Kui sa mängid neli või viis päeva järjest sama lavastust, siis on üsna vaevaline ennast uuesti täis laadida. Ma just ükspäev arvutasin, et kui ma mängisin „Köstrit“ kahe aasta jooksul sada kaksteist korda, siis tegelikult olen seda tükki läbi mänginud umbes tuhat korda. Etenduse päeval võtsin tavaliselt teksti kaks korda enne läbi. See on iga inimese oma kiiks, seda ei pea ju kindlasti tegema, aga ma ei tee seda kellegi teise, ikka iseenda pärast. Selles mõttes on väga suures repertuaaris sees olla ja teatri kõrvalt veel teisi asju teha väga kurnav ja tekibki olukord, et ütled igasugustest asjadest ära kümneid kordi roh-

kem, kui vastu võtad. Siis lähebki nii, et iga kord, kui sulle mõni kõne tuleb, mõtled esimese asjana, et loodetavasti ei kutsuta jälle kuskile, sest sa lihtsalt ei jõua.

Piret: Nagu mitmetel eakaaslastel, lõi ka sinul vahepeal häirekell tervisega. Kindlasti oli see seotud ületöötamise, närvilisuse, enda kulutamisega. See oli sulle väikeseks hoiatuseks?

Peeter: Ikka, jaa. Muidugi oli. Aga ma olen ennast harjutanud mõttega, et ühestki asjast tohutu jõuga kinnihoidmine ka ei aita. Ma arvan, et inimestega juhtub midagi siis, kui midagi tõeliselt juhtub. Siis on näha, kui palju ta elu tegelikult hindab või sellest kinni hoiab. Ja kuni seda veel ei ole, siis senikaua sa puhtalt enesekaitse pärast ei ... Ma ütleksin pigem niimoodi, et ma ei mõtle selliste asjade peale nagu tuhat filmi, mille sa pead elu jooksul ära nägema või tuhat riiki, mida sa pead külastama. Mul ei ole enam seda arusaamist, et peaks jõudma kõik läbi lugeda, kõik ära vaatama, igal pool käima, kõike tegema, kõike ahmima. Ma ei ahmi enam ammu midagi.

Piret: Aga sa oled ikkagi väga palju lugenud inimeste.

Peeter: Kui see kõik on sul peast ära läinud, siis ei ole sellest eriti palju kasu. Mis kasu on raamatust, kui sa ütled, et olen lugenud, aga midagi ei mäleta?

Lõpuks jääb meelde autor, siis veel ainult pealkiri ja siis mäletad ainult, et raamat oli kollane ...

Piret: Midagi ikka jääb. Ma ei ole ammu nii palju naerda saanud kui „Südameharjutuse“ proovides. See on uskumatu, milliseid näited sa tood ja kuskilt sa neid ju võtad, need ei tule sul niisama. Inimesel peab selleks hea huumorimeel olema.

Peeter: Mõni paradoksaalne või totter näide võib vahel aidata lihtsalt olukorda võimendada. Pingeline situatsioon võib ju tekkida ükskõik mille pealt, olgu see läbipõlenud armastus või katkine kefiiripakk. Ja selles on oma absurd. Mulle meeldib, kui materjal on kõva koomiline element, mind intrigeerib komöödia matemaatiline võlu. Komöödia tekst ei pruugi olla selline, mille eest sa oma hinge annad või isegi millele sa alla kirjutad, aga selle tegemine ja paika saamine on huvitav. Selline psühholoogia köidab mind teatris kõige rohkem. Ma ei arva, et ma oskaksin ja tahaksin kõike teha, suured ideed ei ole minu liivakast. Ma ei taha lavastusse oma suuri valusid või maailmamuresid panna, pigem naeran koos konnaga kraavis. See pakub mulle endale rohkem.

Piret: Proovides näitad sa ka tihti ise ette.

Peeter: Ettenäitamine on lavastaja jaoks tore asi, sest ta saab niimoodi kõik rollid ise ka ära mängida! Aga milleks seda tegelikult vaja on – ma kontrollin oma keha kaudu, kas see, mida ma tahan näidata, tegelikult ka võimalik on. Sa võid teoreetiliselt ilusa konstruktsiooni kokku panna, aga see peab mingist impulsist lähtuma. See on ju laval kõige põnevam, kui ma saan väga täpselt aru, kust mõte algab. Inimene võib tunda enda pärast häbi pärast suurt tragöödiat, kus näidatakse, et sa oled sellesse maailma väga vähe panustanud, aga ka peale head komöödiat, kus sa saad teistpidi aru, et miks ma olen küll mõned asjad nii tobedalt teinud. Peegel ja äratundmine on inimesele üks oluline asi. See ei pruugi olla peamine, aga mind see köidab. Igaüks jäägu oma liistude juurde, ei ole mõtet hakata tegema säärikuid, kui oled terve elu teinud pastlaid.

Piret: Kuidas sa ennast siin, Linnateatris, tunnend?

Peeter: Ma ei usu, et ma oleksin ühegi teise teatri raskustele, muredele ja rõõmudele nii palju kaasa elanud kui Linnateatri omadele. Kuigi sellest ajast, mil ma siin kuus aastat töötasin, on juba terve igavik möödunud – kui ma läksin, olid Andres Raagil veel lokid peas –, on mul siin ikka veel palju sõpru ja tuttavaid. Kuigi tegelikult on vahepealsete aasta-

tega pöörane arv inimesi vahetunud, oma kaks kolmandikku teatrist. Selle tööga oli minu jaoks uueks avastuseks Kaspar Velberg – väga kiire, paindlik, taiplik, hea huumorimeelega näitleja, iga lavastaja unistus. Linnateater ei ole esimene teater, kus ma tööle asusin, ega ka see, kus ma olen kõige kauem töötanud, aga minu jaoks on see hingekodu.

Statistikaameti andmetel sõlmiti Eestis 2015. aastal 6815 abielu, 2016. aastal 6360 abielu ja 2017. aastal 6447 abielu. Lahutusi oli 2015. aastal 3382, 2016. aastal 3262 ja 2017. aastal 3323. Seisuga 1. jaanuar 2017 oli Eestis ligi 250 000 abielupaari. Kõige enam esinevad eesnimekombinatsioonid abielupaaridel aastal 2017 olid eesti nimedest Rein ja Sirje, Rein ja Tiiu ning Aivar ja Ülle, slaavi nimedest Sergei ja Jelena, Vladimir ja Svetlana ning Sergei ja Irina.

„Mehed loodavad abielludes, et naine ei muutu iial. Naised loodavad abielludes, et mees muutub. Paraku peavad mõlemad pettuma.“

Albert Einstein

„Abielu muudab õnnetuks mitte armastuse, vaid sõpruse puudumine.“

Friedrich Nietzsche

Töörühm

Lavastusjuht Mart Saar

Etendusteenistuse juht Kristi Pumbo

Dekoratsioonid Gert Lombiots, Tiit Villemsoo,
Airi Look, Rene Vernik, Roman Kuznetsov

Kostüümid Ene Palu, Aalja Soome,
Airiin Saar, Tiina Uibo, Jaana Leib

Heli Haar Tammik, Arbo Maran, Indrek
Tiisel, Lauri Urb, Nikita Šiškov

Video Lauri Urb

Valgus Merily Loss, Neeme Jõe,
Silver Savik, Teet Orupõld, Talis Toit

Rekvisiit Terje Kessel-Otsa, Veeli Tamm,
Margus Mänd, Liisa Tetsmann

Grimm Anu Konze, Enda Karimõisa, Annifrid
Muda, Marika Paesalu, Heldi Aun-Trepp

Riietajad Külli Pavelson, Anneli Kõrvel,
Õnne Meronen, Maris Mihašova

Lava Jaak Kaljurand, Jaan Kaljurand,
Tarvo Elblaus, Jarko Rahnel, Jasper Roost,
Joonas Eskla, Ilmar Aru, Rein Jurna

Trupp tänab tšelloõpetaja Ljudmilla Melnikut.

Lavastuses kasutatud vaibad Floorin
LED lahendused Aivar Pällo ja Superhands OÜ
Valguspüramiid GIP Innovation Tools GmbH

Tallinna Linnateatri toetajad ja koostööpartnerid

Tallinna Kultuuriamet
Kultuuriministeerium
Eesti Kultuurkapital

Hooaja peatoetaja Utilitas

Suurtoetajad Espak, Nordecon, ABC Motors

Toetajad Advokaadibüroo COBALT,
Advokaadibüroo TurnStone, Collistar,
Dr. Hauschka, Floorin, Igepa, Ilotrükk,
LM Keskus, Medicum, MyFitness, Pariisi
Vesi, Pro Beauté, Ühisteenused

Meediapartnerid Eesti Rahvusringhääling,
Eesti Päevaleht, Meedius Eesti

Publikut kostitavad Paulig, Fazer Eesti,
Greenfield, Marmiton, Reval Kondiiter

LEIDA RAMMO LINNATEATRI FOND

Eesti Rahvuskultuuri Fondi juures tegutseva Leida Rammo Linnateatri fondi eesmärgiks on toetada Tallinna Linnateatrit ning tunnustada teatri loomingulist kollektiivi.

Annetusi Leida Rammo Linnateatri fondile saab teha:

Saaja: Sihtasutus Eesti Rahvuskultuuri Fond

Pank: EE672200221001101347
SWEDBANK

Selgitus: Annetus
Leida Rammo Linnateatri fondi

TALLINNA LINNATEATER ON EESTI ESIMENE ROHELINE TEATER!

See kavaleht on valmistatud Ecolabeli sertifikaadiga märgistatud paberist.

Loe roheline kontori kohta lisaks:
ekja.ee/et/roheline-kontor/

